

Sygnatura akt: XI GC 904/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Z. S.**

przeciwko (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) **spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w S.** na rzecz powoda **Z. S.** kwotę 34.234 (trzydzieści cztery tysiące dwieście trzydzieści cztery) złote i 20 (dwadzieścia) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat:

- 33.565 (trzydzieści trzy tysiące pięćset sześćdziesiąt pięć) złotych i 26 (dwadzieścia sześć) groszy od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,

- 686 (sześćset osiemdziesiąt sześć) złotych i 94 (dziewięćdziesiąt cztery) grosze od dnia 23 lutego 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.496 (sześć tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 904/16

Sprawa rozpoznana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Powód Z. S. złożył pozew przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. o zapłatę kwoty 33.565,26 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 20 lutego 2016 roku do dnia zapłaty, w tym odsetki skapitalizowane, oraz o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu.

W pozwie wskazano, że strony łączyła umowa sprzedaży zbóż. Powód dostarczał pozwanej spółce zboże, wystawiał faktury w ten sposób umowę sprzedaży wykonał. Pozwany nie składał zastrzeżeń co do ilości i jakości towaru. Należność wynosiła 33.565,26 złotych, po wezwaniu do zapłaty pozwana zapłaciła część żądania a do zapłaty pozostała kwota objęta pozwem. Kolejne wezwania do zapłaty pozostały bez odpowiedzi.

W sprawie wydano nakaz zapłaty uwzględniający żądanie (karta 37).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 40, karta 60) pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Pozwany wskazał, że nie kwestionuje faktu zawarcia umowy. Wskazał, że wielokrotnie kontaktował się z powodem wyjaśniając przyczyny braku płatności za towar. Strony porozumiały się co do odroczenia terminu płatności. O dobrej woli świadczy częściowe zaspokojenie powoda.

Na rozprawie w dniu 11 sierpnia 2016 roku (karta 69) powód wskazał, ustosunkowując się do sprzeciwu, że jedyny zarzut sprzeciwu dotyczy porozumienia stron co do odroczenia płatności. Twierdzenie to nie jest prawdziwe, pozwany nie kontaktował się z powodem

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Rolnik Z. S. zawarł z (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa w W. umowę sprzedaży zboża z dnia 23 października 2015 roku numer (...) według której spółka zobowiązała się kupić od rolnika zboże przez niego wyprodukowane w cenach i ilości uzgodnionej. Płatność następować miała na rachunek bankowy rolnika – producenta w terminie 30 dni po wystawieniu faktury. Rolnik zboże (pszenicę) zebrał i wydał kupującemu a w dniu 27 października 2015 roku wystawił fakturę na kwotę 33.565,26 złotych termin zapłaty ustalono na dzień 26 listopada 2015 roku. Odbiorca nie kwestionował ceny towaru, jego ilości, jakości. Nigdy nie podnosił zarzutu wadliwego wykonania umowy przez rolnika. Cenę za tonę pszenicy strony ustaliły na 670 złotych. Rolnik dostarczył 50 ton pszenicy odbiorcy. Z. S. zawoził zboże odbiorcy swoim transportem. Rolnik dzwonił do odbiorcy aby ten zapłacił mu umówioną cenę. Spółka obiecywała zapłacić, jednak do dnia złożenia pozwu żadna kwota na poczet długu nie została zapłacona. Wezwanie do zapłaty również nie odniosło żadnego rezultatu.

Dowód:

- umowa, karta 9;
- faktura, karta 10; kwity wagowe, karta 11;
- wezwanie do zapłaty, karta 12;
- dokument PZ;
- zeznania powoda Z. S., karta 69-70;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w całości zasadne.

W sprawie nie było sporne a dodatkowo wykazany został fakt, iż strony łączyła umowa sprzedaży. Stosownie do treści art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Powód wykazał fakt zawarcia umowy, wysokość ceny sprzedaży za przedmioty wymienione w umowie, ilość dostarczonego towaru. Brak było zarzutów co do ewentualnie wadliwej jakości towaru. Okoliczności te przyznała pozwana. Pozwana w sprzeciwie wskazała, że „nie kwestionuje faktu zawarcia umowy sprzedaży”. Wskazała, że „zaprzecza jednak wszystkim twierdzeniom powoda wyraźnie nie przyznanym”. Sformułowanie to ma charakter ogólny.

Zdaniem sądu argumentacja pozwanego wyartykułowana w sprzeciwie a mająca na celu uzasadnienie braku podstaw do zasądzenia kwoty wymienionej w pozwie została odparta przez powoda. Stosownie do brzmienia art. 229 k.p.c. nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Należy zwrócić uwagę na brzmienie normy art. 210 § 2 k.p.c., stosownie do której każda ze stron obowiązana jest do złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej, dotyczących okoliczności faktycznych.

W myśl zaś treści art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Mając na uwadze całokształt zgromadzonego materiału dowodowego w tym jego mnogość, fakt, iż dowody przeprowadzone przed sądem korespondowały ze sobą i tworzyły spójną całość wyjaśniając podstawy prawne i faktyczne żądania, sąd uznał wszystkie fakty, którym pozwana nie zaprzeczyła za przyznane.

Stanowisko wyżej przytoczone znajduje poparcie między innymi w treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 roku w sprawie V CSK 78/14. W orzeczeniu tym wskazano, że pozwany, kwestionując zasadność powództwa, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że zaprzecza wszystkim faktom powołanym przez powoda, z wyjątkiem tych, które wyraźnie przyznał.

Strona pozwana, na której ciążył obowiązek wykazania okoliczności z których wyciąga skutki prawne, nie wykazała, że doszło do przedłużenia terminu płatności kwoty z umowy. Okoliczności tej zaś zaprzeczył powód.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku.

W zakresie odsetek sąd orzekał na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Zgodnie z treścią art. 481 § 1 i 2 k.c. powodowi za czas opóźnienia w wypłacie należnych mu świadczeń przysługują odsetki za okres opóźnienia w wysokości ustawowej. Odsetki naliczono, zgodnie z żądaniem strony powodowej od dnia następującego po dniu określonym w fakturze. O odsetkach skapitalizowanych w kwocie 686,94 złote orzeczono na podstawie normy art. 482 § 1 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 wyroku znajduje postawę prawną w art. 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na koszty te składa się, opłata od pełnomocnictwa 17 złotych i wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika w wysokości 4.800 złotych stosownie do treści § 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłata od pozwu 1.679 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)